

Міфи і реальність

Об'єктивні реалії нашого життя переконливо свідчать, що сучасний світ з давніх часів штучно поляризований і тримається глобальною владою (жерцями чорної юдо-сатанінської магії) за принципом «розділяй і владарюй» на фундаментальному рівні. Від людства поки що приховується таємниця коли і чому так сталося. Після цього аналізу є зрозумілим і очевидним лише те, що **штучна глобальна система людства побудована на принципі прихованого від загалу «протистояння» двох полярних цивілізацій:**

перша – юдейська расистська цивілізація оголтілого, безжалісного і войовничого матеріалістичного реалізму для «богообраного (панівного) народу» - євреїв;

друга – цивілізація віртуальних, а тому завжди збочених, надуманих (штучних) уявлень про дійсні реалії, які базуються на ідеалістичних утопіях для «гоїв» - рабів (поневоленних народів).

Враховуючи все вище зазначене, можна зробити сміливий і об'єктивний висновок. По своїй суті, територія України – це лише маленька частина поневоленого юдеями світу. Судячи із темпів, напрямків і логіки розвитку історичних подій, на цій території протягом останніх століть, саме наші споконвічна земля і нація постійно перебувають в епіцентрі глобальних подій та зіткнень протилежних цивілізацій в першу чергу на концептуальному та ідеологічному (світоглядному, духовному...) рівнях. Такий висновок підтверджується не тільки добре відомими всім нам історичними фактами і подіями, а й останніми науковими дослідженнями. В цьому контексті є знаковим, що саме на нашій землі виявлені останки найдавнішої трипільської цивілізації – цивілізації найвищих рівнів духовності та творчості духу і тіла. Рівнозначно знаковим є і те, що на цій самій території юдейська цивілізація буде найбільшу у світі синагогу і перетворює нашу країну на майбутній концептуальний і духовний центр свого світового панування.

А тому абсолютно не випадковим є і той факт, що чорні юдейські жерці (левіти, фарисеї) з давніх часів всебічно і штучно намагаються підігнати давність літочислення руйнівної культури і чорної магії юдейського племені (сил темряви і зла) до справжньої і великої давнини творчої і білої трипільсько-арійської культури (сил світла і добра). Але ні юдейські жерці, ні людство ще не усвідомлюють, що з відкриттям ретельно і підступно захищеного від арійської цивілізації Трипільля, настав початок кінця

людиноненависному юдаїзму незалежно від того, наскільки чорним жерцям ще вдасться маніпулювати свідомістю і знаннями людей для задоволення своїх амбіцій на юдейську першість у всьому починаючи від Адама і Єви, Авеля і Каїна, і закінчуючи вкрай знахабнілими претензіями нащадків Іуди на першість в появі серед них першої цивілізованої людини, в культурі, науці і в будь-яких добрих справах, які їм, духовно бідним і убогим, насправді ніколи не належали від природи, а злочинно привласнювались шляхом шахрайств, безмежного нахабства, крадіжок, вбивств і обману...

Захоплення справжньої столиці Світу

Результати революції також не примусили себе довго чекати і національно-визвольна боротьба українців та руських була потоплена в крові, а столиця Київської Русі м. Київ була напів-офіційно проголошена другим Ієрусалимом, що і було відповідно символізовано юдо-хозарською панівною верствою на всьому просторі СРСР з небаченими цинізмом і демонстративністю загарбання всього цього простору. Україна і Росія опинились під прихованим протекторатом Ізраїлю, який здійснювався у формі “Союзу двох братніх народів – Росії і України” на засадах юдаїзму в комуністичній обгортці.

Так звана «Арка дружби народів» не дарма має вигляд величезного хомути, який був насильно накинений на шії поневолених Ураїни та Росії. Не випадково в ногах монументу «переможців» – пролетарів світового юдо-інтер-націоналу знаходиться сліди руйнувань цієї революції у суворій відповідності з доктриною поневолення всього світу та вимогами Другого талмудистського Закону. Будьмо ж розумнішими ніж раніше! Не дамо черговий раз здійснити розруху за ради розрухи на користь юдейського племені. Цю юдейську стратегію добре описав відомий дослідник світового сїонізму Дуглас Рід у своїй книзі «Спор про Сїон»:

«Основа «Второго Закона» – релігійна нетерпимість (за ним поспівав «Новий Закон» с его расовой нетерпимостью), а убийство во имя религии – его главное отличие...»

С самого начала, во второй главе Второзакония, указание пути к мировому господству через разрушение...»

Рид Дуглас. «Спор о Сионе». «Оріяни», 1999. Стор. 18-19.

Такою є суворя дійсність нашого минулого і сучасного. Війна символів в дії. Не тільки Україною, а і світом правлять юдо-нацистські символи. **Новий – другий Єрусалим** у всій своїй величі і красі:

Арка Дружби народів у Києві. Адреса: Хрещатий парк. Як дістатися: від ст. метро Майдан Незалежності, до Європейської площі і Хрещатого парку.

Скульптурна композиція Арка Дружби Народів розташована в центрі Києва. Скульптура з'явилася в 1982 році, її відкриття було приурочене до святкування 1500-річчя Києва. Монумент встановлений в Хрещатому парку, який раніше називався Купецький сад. За радянською легендою офіційно для гоів монумент Арка Дружби Народів присвячений возз'єднання України з Росією. Вона складається з трьох елементів: самої арки у вигляді величезної веселки, бронзової скульптури двох трудящих і сцени Переяславської ради. У центрі композиції статуя Богдана Хмельницького і боярина Бутурліна - російського посла. Сцена Переяславської ради 1654 року висічена з граніту. У результаті Переяславської ради був підписаний історичний договір про об'єднання України з Росією між українським гетьманом Богданом Хмельницьким і російським послом боярином Василем Бутурліним. Двофігурна шестиметрова композиція робітників - росіянина й українця виконана з металу, граніту та бронзи. Вони разом піднімають стрічку з орденом Дружби народів. Скульптурні групи зв'язує арка-веселка Арка Дружби Народів, яка символізує єднання братніх народів.

Старий Єрусалим

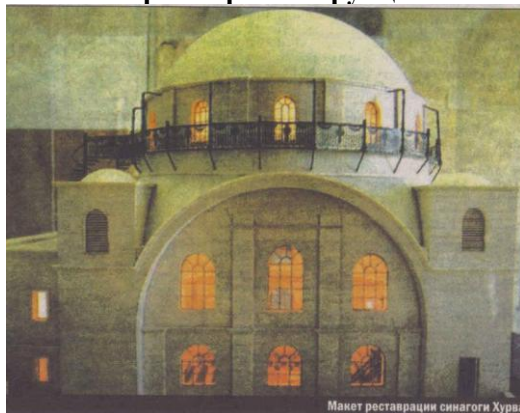

**Синагога "Бейт Яаков" ("Хурва").
Архитектор Асаф Эфенди (1856-1864 гг.)**

Проект реконструкції

Важливо підкреслити, що вище наведена «Арка дружби народів» (монумент) в місті Києві не випадково була побудована в канун святкування 60-річчя створення СРСР. В честь воз'єднання України з Росією. Скульптор А. Скоблицов; архітектори І. Іванов, С. Миргородський, К. Сідоров 1982 р. І тут, здавалося б, нічого немає особливого за винятком двох малопомітних обставин. По-перше, жодного українського прізвища на зразок Шарікова із «Собачого

серця». По-друге, 60-річчя невід'ємно пов'язане з числом 6 – шестикутною зіркою Давида.

Тепер нехай не буде дивним і загадковим для читача факт, коли на фотографіях В. Ющенко в юдейській ярмолці, на фоні юдейської Мінори (семисвічник) отримує із рук єврейського рабина ключ влади над другим Іерусалимом – Києвом і всією Київською Руссю. Так здійснюється посвячення в таїнство влади Іерусалиму його ставленики на відповідних територіях. Принаймні, автор не знаходить інших аргументів. Нехай не буде дивним, що після приходу в Україні юдо-демократичним шляхом виборів (за принципом безпрограшної єврейської рулетки) до влади всіх президентів та міністрів закордонних справ, останні аж бігом поспішають в Ізраїль, одягають на свої голови єврейські ярмолки і дають клятву вірності єврейському “богообраному народу в столиці світу Іерусалимі”, біля «стіни плачу» за біблейною міфологією – прихованою юдейською загарбницькою доктриною. Тепер стає зрозумілим, чому В. Янукович так хизувався посвяченням його на владу над Україною Іерусалимськими «старцями» під час теледебатів з В. Ющенко. По-перше, поспішив і перестарався видавши тасмницю прихованої влади. По-друге, можливо, не ті «старці» його посвячували бідолашного. По-третє, і старці іноді помиляються, забігаючи наперед подій і вимушені своєчасно коригувати свої кроки та виправляти очевидні помилки. Не боги вони – люди, хоч і злі.

Та хіба не в те саме болото штучно і цілеспрямовано штовхає вже сучасну Україну її теперішнє юдейське керівництво відносно опори на зовнішню допомогу з боку США і НАТО (а насправді на допомогу єврейського інтернаціонального капіталу)? Знаємо, що тільки Б. Хмельницький бачив головного ворога у єврейському засиллі над Україною, але він не знав, що та сама Росія вже була під повним контролем юдо-хазарського каганату аналогічно теперішньому часу. В той же час, слід зазначити, що є мала ймовірність, щоби В.Ющенко не знав про аналогічний стан справ і в сучасних США, і в Європі, в яких повністю панує юдо-нацистська ідеологія світового єврейського інтернаціоналу (юдо-лібералізм) на чолі з прихованими єврейськими банкірами! Хіба В.Ющенко не знає, що всі президенти перелічених держав і він сам є лише маріонетками цієї законспірованої Світової наймогутнішої за всі часи історії людства юдейської надімперії? Наврядчи!

Звідки же ноги ростуть всіх цих «арок»???

О происхождении радуги

Дмитрий Позняк

Дата: 26.06.2005

...Когда после выхода Ноаха из ковчега Б-г дал ему наставление плодиться и размножаться, Ноах не стал спешить выполнять эту заповедь, поскольку боялся, что Всевышний, несмотря на свое обещание, может в будущем снова уничтожить весь мир. Тогда Б-г дал клятву не устраивать больше потопа и явил Ноаху знамение в виде радуги в небе.

Раньше такого никогда не наблюдалось. Всевышний объявил: «Вот знамение завета! Всякий раз когда мир снова будет грешен настолько, что будет заслуживать наказания и полного истребления потопом, Я явлю в небе радугу и вспомню о своем обещании никогда больше не уничтожать мир потопом.»

Почему символом мира между Всевышним и человечеством была выбрана именно радуга? И почему она стала символом для тех, кто принимает на себя семь заповедей?

Всевышний сказал: «Когда Я наслал потоп, Мой лук был натянут против человека. **Радуга своей формой напоминает опрокинутый лук и означает, что «стрелы Небесные» не будут больше посылаться для уничтожения человечества.**»

С тех пор время от времени радуга появляется на небе, чтобы вновь заверить нас в том, что, несмотря на наши грехи, Б-г не станет нас уничтожать. Ко всему прочему, радуга также служит напоминанием, что если бы не завет Всевышнего, то мы бы понесли такое же наказание, что и поколение Ноаха...»

Висновок

Протягом всієї відомої нам історії людства багато великих світу цього намагались остаточно вирішити єврейське питання, та їм це ніколи не вдавалось. Схоже, що саме Україні належить поставити остаточною крапку в цій надзвичайно складній темі для вирішення накопичених глобальних проблем і створення належних умов для подальшого розвитку цивілізації.

Ми не маємо права лукавити самі перед собою. Поки ще не пізно, це потрібно чесно визнати. Ще є резерви для боротьби зі злом, за цивілізований світ і життя на Землі. Ми зобов'язані щиро і голосно про це заявити. Навіть для збереження своєї честі перед майбутніми поколіннями українці повинні це зробити. Час незупинно біжить, маємо сподіватись лише на себе. Досить батькам сподіватись то на доброго «царя – батюшку», то перекладати непосильну ношу на майбутні покоління. У нас залишився останній шанс для самозбереження – об'єднати залишки потенціалу всіх національно-патріотичних сил.

Як це зробити, кому повірять український народ, всі слов'яни? Відповідь є надзвичайно простою. І нехай нас не дорікають за простоту. Простота – це ознака геніальності. Про це нам всією своєю широтою та глибиною розуму і душі нагадує наш великий національний патріот Т.Г. Шевченко:

«Обніміться, брати мої, прошу Вас, благаю!»

Та хіба не до того самого закликають найчесніші перед своїми співгромадянами, найсміливіші патріоти – дійсна і справжня провідна українська національна політична еліта, яка опинилась в катастрофічній меншості у штучно створеному середовищі псевдолідерів сучасного політикуму України в особах переважної більшості умовних «лідерів» (підставних осіб, маріонеток, ширми юдейських олігархів) політичних партій та найвищих посадових осіб держави?

Один із тисяч яскравих прикладів сучасності

«Любі друзі» Асман – Ющенко – Червоненко

З А Я В А

Президії Національної ради Української Консервативної партії з приводу порушення ядерної безпеки України та Конституційних прав і свобод громадян України в Запорізькій області

Президія Національної ради Української Консервативної партії вкрай стурбована станом справ з приводу порушення ядерної безпеки України, Конституційних прав, свобод і безпеки громадян України в Запорізькій області.

Протягом 20 останніх років після Чорнобильської катастрофи навіть на міжнародному рівні не вщухають розмови і суперечки відносно причин та наслідків цієї трагедії, що сталася з причин зухвалих порушень та злочинної необережності на межі цілеспрямованої диверсії у сфері ядерної енергетики з метою продовження геноциду проти слов'янських народів.

Схоже, ця трагедія нічому не навчила представників і нинішньої державної влади України в Запорізькій області, де головою обласної

державної адміністрації був призначений скандально відомий, один із найближчих соратників і любих друзів Президента України С.Червоненко, який систематично організовує і керує процесами зустрічей глави Української держави з керівництвом Хабаду.

Більше того, є всі підстави вважати, що після незаконного захоплення влади місцевою корупцією та організованою злочинністю в місті Енергодар під особистим «патронатом» С.Червоненка, керівництво цієї області і міста піклується не про покращення життя Українського народу, не про зміцнення безпеки довірливих виборців щодо виконання обіцянок президента **В.Юшенка**, який їх так щедро роздавав під час своєї виборчої кампанії у 2004 р., а виключно про власне збагачення і продовження цілеспрямованого геноциду проти Українського народу всіма можливими засобами. Доказом є штучне погіршення життя людей через збільшення комунальних платежів, їх екологічної, енергетичної та особистої безпеки внаслідок паралічу всієї правоохоронної системи і судової гілки державної влади в цьому регіоні і особливо в місті Енергодар, де члени ядерної мафії і корупції від державних можновладців «в законі» зухвало і безжалісно обкрадають не тільки мешканців свого міста та області, а й громадян всієї України.

Наявні у нашої партії документи переконливо свідчать про повну безкарність представників організованих злочинних угруповань, які в Запорізькій області щорічно розкрадають у народу України сотні мільйонів доларів у стратегічній галузі державної економіки – ядерній енергетиці, що відбувається під «пильним наглядом» місцевих прокуратури, міліції і суду. Такі явища і тенденції важко назвати інакше, ніж чужинською окупацією України.

Наша партія стояла і надалі міцно стоятиме на сторожі національних інтересів титульної Української нації та всього Українського народу, буде своєчасно викривати і рішуче боротись проти режиму підступних іноземних загарбників, й надалі сміливо викриватиме їх постійну брехню та лицемірство в завуальованому кольоровому поневоленні та геноциді українців.

Звертаємося до всіх українських патріотів Запорізької області та всієї України об'єднатись у спільній боротьбі проти чужинських окупантів і стати монолітною силою в лавах єдиного Фронту

національно-патріотичних сил для побудови на власній землі справжньої Української України.

Звертаємося також до Генерального прокурора України з вимогою розслідувати діяльність глави Запорізької облдержадміністрації **Є.Червоненка** та на підставі поданих документів порушити проти нього чергову кримінальну справу відповідно до діючого Кримінального кодексу України.

**Президія Національної ради
Української Консервативної партії**

м. Київ, 14.12.2006 р.

© **О.М.Лалак**

II

Концептуальні засади створення української держави і побудови системи національної безпеки України

Наука і Світова практика нас переконують, що в будь-якому суспільстві найбільш консервативною його частиною завжди залишається армія, її величезний резерв у відставці і запасі. Українська консервативна ідея – це ідея збереження найкращих здобутків і традицій минулого. Отже, ці об'єктивні обставини науково доводять, що настав час «пік», час вибору: на чиему боці опиняться військові і співробітники інших силових структур кадрової служби і запасу? Через 15 років, події початку 1990-х років повторюються на новому етапі національно-визвольних змагань. Настав час рішучого і сміливого відродження монолітного і потужного руху українських патріотів в погонах, який має дати черговий і останній поштовх для поглиблення і розвитку не тільки прогресивної наукової Національної думки, а й остаточного звільнення України від чужоземної прихованої окупації.

Настав час чесно і сміливо зізнатись самим собі – у нас, українців, окрім назви, поки що немає своєї повноцінної української держави. Що робити? Через 15 останніх років чергових безнадійних очікувань, утопічних сподівань і розчарувань нам належить знати всю

правду, правильно зрозуміти об'єктивні реалії сучасного Світу, усвідомити реальний стан речей, набратись мудрості, мужності, волі, терпіння і врешті створити свою національну, цілісну і самодостатню українську державу. Саме в єдності наша сила. Ворог про це завжди добре знав і знає, та ми про це забуваємо. Не дарма саме наші нація і земля були епіцентром всіх умовних, відомих нам світових війн, наслідком яких завжди були найбільші руйнації і десятки мільйонів невинних жертв.

Концептуальні та головні засади українського державотворення і системи національної безпеки

В попередніх розділах я вже посилався на мудрі вчення древніх і сучасних філософів, науковців і політиків. Тому, для справжніх патріотів Української землі стає цілком зрозумілою і очевидною невідкладна потреба створення своєї національної держави за класичним принципом не з трьома, а з вище переліченими п'ятьма гілками державної влади.

Ми повинні бути готовими до аргументів:

1. На якій такій законній підставі?
2. Хто нам дозволить це робити?
3. І так до безкінечності...

«А я кажу Вам»:

по-перше, «під лежачій камінь вода не тече»;

по-друге, а хто питав чи просив нашого дозволу на окупацію, хіба сатаністи юдо-більшовизму запитували дозволу у наших дідів і прадідів на інтервенцію і голодомори (геноцид), хіба єврейська громада питала нашого дозволу на створення своєї держави на нашій споконвічній землі?

по-третє, якщо не нам, то кому взагалі потрібна українська держава?

Ну а щодо Конституції і законів, які нам ухвалила окупаційна влада, то хіба хто радився з народом? Ні! По жодному питанню ні, і ще раз ні – нас постійно, нахабно, цинічно і безпардонно грабували,

обманювали і знищували всіма можливими засобами, виганяли з власної землі. Роблять вони це і зараз!!!

Нам можуть закидати, мовби ще не такі розумні намагались сконсолідувати націю і відродити українську державу, та не виходило. Мов легше займатись теорією, та складніше робити на практиці.

«А я кажу Вам»:

Ми не повинні вважати себе дурнішими за інших і втілити власну теорію у власну практику, оскільки ми є нацією творців. У світі Сатани і фарисейства Творцям завжди було важко.

Тепер, через II тисячі років прозріння ми можемо лише здогадуватись про те, через які духовні і тілесні страждання пройшли ті, хто протистояв розгулу і жорстокості озвірілих юдейських фарисеїв, проти яких не наважувався повстати навіть намісник наймогутнішої на той час Римської імперії в «землях обітованих» дияволопоклонниками – сатанистами левітами (іншими юдейськими фарисеями тощо), душегубами і кровопивцями, всіма тими нелюдьми на кшталт Варавви, які так пильно зберігали традиції дикунського містицизму, каннібалізму і принесення в жертву людей...

Виявляється, що вся їх ортодоксальна талмудистська (Ветховітна) так звана «богообраність» полягала не в природних або Богом даних якостях більшої досконалості юдейського племені над іншими націями і народами, а лише в тому, що перші приносили в жертву своїм Богам дійсно найкращих, одухотворених людей. А враховуючи те, що згідно Біблії юдейське ортодоксальне вчення категорично забороняє вбивати своїх одноплемінників – «ближніх своїх», то абсолютно не виключено, що Ісус Христос насправді не був євреєм (як і стверджує відомий у Світі вчений Г.В.Щокін), а якщо і вважався таким, то скоріше не по матері... Щож, пройшло II тисячі років з тих часів, але вченим є що розгрібати в цих завалах справжньої історії людства, його релігій і віросповідань...

Але те, що древні, середньовічні і сучасні слуги диявола – фарисеї завжди намагались надійно заховати від людей правду про Всесвіт і життя, справжні найвищі духовні і матеріальні цінності, або знищити її всіма можливими засобами, то це є очевидним фактом,

який був яскраво продемонстрований і задокументований всією людськістю під час останньої військової агресії Ізраїлю проти Югославії, Афганістану та Іраку, коли перший використав заздалегідь створені ним для такої мети США в якості примітивної дикунської дубини та відволікання світової громадськості від головної мети і від справжнього агресора... Водночас це було і здійсненням традиційного ритуалу жертвоприношення (розп'яття) цілих народів аналогічно ритуалу з Ісусом Христом.

Формування вищої української концептуальної влади

Для того, щоби зрозуміти, хто має потрапити до цієї влади, потрібно знати перелік завдань, які має вирішувати ця влада. На мою думку, завдання цієї гілки національної (державної тощо) влади, головним чином полягає у розробці доктрини національного закріплення (звільнення) на цій території, постійного і незупинного національного розвитку українців, визначенні стратегічних напрямків і завдань нації у Світі і Всесвіті на десятки, сотні і тисячі років, а також визначенні форм і методів безперервної національної боротьби за життєвий простір, всебічне задоволення національних, колективних, сімейних і особистісних інтересів українців. Ця влада має глибоко аналізувати і прогнозувати загальносвітові тенденції розвитку людської цивілізації, чітко визначати в ній безпрограшну і вигідну позицію для України (визначати тактичних і стратегічних союзників та конкурентів, а також форми і методи взаємовідносин з ними тощо).

Такий обсяг, складність і глибина завдань під силу лише наймудрішим. Як і де їх шукати, хто буде визначати і встановлювати їх чисельність? Слід пам'ятати, що представники цієї гілки влади не можуть бути вічними і завжди при владі в матеріальному світі. Та, в залежності від справ їх, останні мають увіковічнити ім'я своє в історії власного, великого народу. На першому етапі в цю гілку влади обов'язково потраплять люди з абсолютно різними інтелектуальними і морально-діловими якостями. Але в реальному житті не може бути все ідеально і тому потрібно бути готовими до цього.

Перший етап реалізації концепцій українського солідаризму, україно-центризму та консолідації української нації буде

найскладнішим і почнеться, як кажуть, саме «з голови»: на рівні відомих і авторитетних вчених, політиків, громадських діячів і окремих людей, серед яких, як не дивно, ще є і такі, що випадково або тимчасово опинились в лавах цієї окупаційної влади.

В даному випадку УКП запропонувала і вже розпочала реалізацію придатної до цього моделі об'єднання всіх патріотів через створення Фронту національно-патріотичних сил України. Далі цілком логічним було би формування української концептуальної влади по квотах саме із складу українців, які належать до керівництв тих партій і організацій загальнонаціонального рівня, які увійшли до складу цього Фронту. На спільному засіданні останні визначають відомих і авторитетних патріотів із середовища науковців, політиків, державних діячів і т.п. Цим започатковується формування Вищої Української Національної Ради Старійшин (концептуальна влада). В подальшому чисельність представників цієї влади неодмінно зростатиме до певної межі і цього не слід лякатись. Не слід лякатись і того, що в ці лави на першому етапі потраплять окремі одиниці випадкових людей. Але «по справам їх і плоди будуть»... В цілому ж, такі випадкові люди будуть не спроможними впливати на загальний стан речей національного руху і на реалізацію національного стратегічного плану. Шляхом незупинного природного національного руху, відбору та добору випадкові люди залишать ці лави по різних причинах. Справжня національна верства буде гуртуватись, міцніти і відшліфовуватись в конкретних справах боротьби за свою націю і державу. Це не утопія і не видумка. Навіть радянська система до останнього часу вимушена була хоч і формально, але утримувати Раду старійшин СРСР. Ми можемо лише здогадуватись про її національний склад.

Формування вищої української ідеологічної влади

Другий етап – формування наступної за ієрархією ідеологічної гілки влади під час спільного засідання членів концептуальної влади. Враховуючи об'єктивні обставини, в яких опинилась Україна і українці, а також відсутність власної держави і єдності церков протягом кількох століть, цей етап буде також болючим і надзвичайно складним. Але він неодмінно реалізується в реальному житті. Всі патріархи і верховні волхви, відомі вчені – патріоти України,

незалежно від того, чи вони Київського, чи Московського патріархатів, чи представляють громади греко-католиків, чи римокатоликів, чи рідновірів, зусиллями мудрих і авторитетних представників вищої національної концептуальної влади України мають бути зібрані для проведення цілої серії спільних переговорів щодо формування єдиної української системи духовних і моральних цінностей – **доктрини духовного розвитку української нації**.

В подальшому все відбуватиметься набагато простіше і більш швидкими темпами:

- формування вищої української законодавчої влади;
- формування вищої української виконавчої влади;
- формування вищої української судової влади.

Створення цієї цілісної піраміди української національної влади навіть в системі громадсько-політичного об'єднання буде знаменувати перемогу українців на власній землі і влада сама автоматично перейде (впаде) в руки українських патріотів-інтелектуалів майже безболісним еволюційним шляхом.

Хто за і хто проти?

Це і дасть відповідь на конкретне запитання хто є справжнім патріотом, а хто провокатором чи випадковою людиною в українській національній політиці!

© **О.М.Лалак**

Список використаної літератури

1. SGP. Библия. Книги священного писания (IL 60690-0516) – Chicago (USA), 1989.
2. А. Гітлер. Моя боротьба – ІТФ – «Т-ОКО», 1992.
3. О.М. Лалак. Криза влади (Ідеологія світової влади) – Київ, 1996.
4. Є. Гуцало. Ментальність орди – Київ, 1996.
5. А. Селянинов. Евреи в России – Москва, 1998.
6. Д. Рід, фірма «Витязь». Спор о Сионе – Москва, 2000.
7. О.А. Платонов. Почему погибнет Америка – Краснодар, 2001.

8. Л.И. Солженицин. Двести лет вместе (1795-1995) – Москва, 2001.
9. О.М. Лалак. Шлях перемоги – Київ, 2002.
10. П. Штепа. Мафія і Україна – Львів, 2002.
11. М.М. Шестопад. Євреї на Україні – Київ, 2002.
12. Д. Дюк. Еврейский вопрос глазами американца: мое исследование сионизма – Киев, 2002.
13. О.М. Лалак. Модель структурованого суспільства (Модель справедливого народовладдя) – Київ, 2002.
14. Г.І. Мусієнко. Україна для українців. Хто за і проти – Київ, 2003.
15. В. Зомбарт. Евреи и хозяйственная жизнь – Киев, 2003.
16. Г.Г. Мец. Всемирное общество масонов: сущность и цели – Киев, 2003.
17. І. Франко, В.В. Яременко, МАУП. Поема про сотворення світу – Київ, 2003.
18. Науково-дослідний інститут “Проблеми людини”, 97 авторів. КОРУПЦІЯ. т. 29 – Проблеми боротьби з корупцією, організованою злочинністю та контрабандою – Київ, 2004.
19. Федерація єврейських общин України. Телефонний довідник Форуму єврейських общин України – 5765 (2004).
20. Ю.П. Сурмин, Н.В. Туленков. Теория социальных технологий – Киев, 2004.
21. М.І. Сенченко. Общество истребления – стратегическая перспектива «демократических реформ» - Киев, 2004.
22. А.П. Шевякин. Загадка гибели СССР. История заговоров и предательств – Москва, 2004.
23. Р. Морозьвський. Суперкнига. Сценарій катастроф – Київ, 2004.
24. Я. Брафман. Книга кагала – Киев, 2004.
25. М.І. Сенченко. Латентні структури світової політики – Київ, 2005.
26. О.А. Платонов, Б.П. Вовк. Сіонські протоколи: джерела і документи – Київ, 2005.
27. Міжрегіональна Академія управління персоналом (МАУП), М.Ф. Головатий, В.П. Горбатенко та ін. Політологічний словник – Київ, 2005.
28. І. Шахак, МАУП. Єврейская история, еврейская религия: тяжесть трех тысяч лет – Киев, 2005.

29. Г.В. Щокін, МАУП. Виникнення давніх євреїв та подальший розвиток їхнього культу – Київ, 2005.
30. Ю. Граф. Великая ложь XX века – Киев, 2005.
31. Г.В. Щокін. Людство і віра – Київ, 2005.
32. В.В. Яременко. Євреї в Україні сьогодні: реальність без міфів – Київ, 2006.
33. О.М. Лалак. Криза влади (ч. 1. Законспірована надімперія) – Київ, 2006.
34. М.І. Сенченко, МАУП. Український консерватизм: світогляд, ідеологія, націоналізм – Київ, 2006.
35. М.І. Сенченко. Четверта Світова інформаційно-психологічна війна – Київ, 2006.
36. Єврейський щотижневик «ВЕК» (підбірка кількох видань).
37. Г.В. Щокін, МАУП. Український консерватизм як сутність національної ідеї – Київ, 2006.
38. Г.В. Щокін, МАУП. Сучасний український консерватизм. Статті. Доповіді. Інтерв'ю – Київ, 2006.
39. УКП. Газета «За Українську Україну». Підборка публікацій – Київ, 2006.
40. МАУП. Газета «Персонал плюс». Підборка публікацій – Київ, 2006.
41. МАУП. Журнал «Персонал». Підборка публікацій – Київ, 2006.
42. Р. Іванченко. Історія без міфів – Київ, 2006.
43. О.М. Лалак. Жорстокі «жарти» або глобальна шахова гра (Штучнаї цілеспрямована примітивізація мислення і аналітичних здібностей народу. Маніпулювання свідомістю, підсвідомістю і психікою людей) – Київ, 2006.
44. Ю.Н.Лукин. В мире символов (к познанию масонства).
45. Єврейські офіційні видавництва...